

En særskilt afgørelse om, hvorvidt en virksomhed indtager en dominerende stilling, vil derfor alene angå virksomhedens stilling på det eller de i afgørelsen afgrænsede relevante markeder.

Efter EU-praksis er virksomhedens markedsandel et vigtigt kriterium for vurderingen af, om der foreligger en dominerende stilling.

En markedsandel på mindre end 25 pct. vil sjældent være tilstrækkeligt til at statuere dominans. Markedsandele på mellem 25-40 pct. er formentlig ikke alene tilstrækkelige til at statuere dominans. En markedsandel på 50 pct. eller mere kan i sig selv udgøre beviset for, at der foreligger en dominerende stilling. Hvis en høj markedsandel kun opretholdes eller kun har været opretholdt over en relativt kort periode, er den ikke i sig selv tilstrækkelig til at statuere dominans.

Markedsandelen er dog kun en af mange faktorer, som må undersøges, når det skal vurderes, om en virksomhed er dominerende. Af EU-praksis fremgår, at der af sådanne supplerende kriterier bl.a. kan lægges vægt på markedets struktur, konkurrenternes stilling og antallet af disse, adgangsbarrierer til det pågældende marked, herunder juridiske og administrative barrierer, omfanget af virksomhedens tekniske ressourcer, kapitalkrævende investeringer, graden af vertikal integration m.v.

Det fremgår endvidere af praksis, at en virksomheds adfærd, herunder adfærd, der har karakter af misbrug, kan have betydning ved afgørelsen af, om en dominerende stilling foreligger. Betydningen gør sig eksempelvis gældende ved, at virksomhedens adfærd kan udgøre en barriere for adgangen til markedet, der kan være med til at skabe en dominerende stilling. Et andet eksempel er, at en konkurrencebegrænsende adfærd i visse tilfælde efter EU-praksis er indgået som bevis for, at der har foreligget en dominerende stilling.

En følge heraf er, at Konkurrencerådet som betingelse for at træffe en særskilt afgørelse om dominerende stilling vil kunne stille krav om, at virksomheden fremskaffer en række oplysninger, herunder oplysninger om virksomhedens adfærd på markedet. Med ændringsforslag nr. 7 (§ 11, stk. 6) foreslås derfor indsat hjemmel til, at rådet kan fastlægge nærmere regler om det materiale, som skal foreligge til brug for en afgørelse.

En afgørelse om, at en virksomhed ikke indtager en dominerende stilling, vil være bindende, indtil den i givet fald tilbagekaldes af Konkurrencerådet.

En tilbagekaldelse vil kunne komme på tale, hvor det viser sig, at den forespørgende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har afgivet urigtige eller vildledende oplysninger eller fortiet oplysninger af betydning for sagen. I sådanne tilfælde vil virksomheden kunne straffes, såvel for overtrædelse af forbudet imod misbrug af en dominerende stilling som for overtrædelse af forbudet imod at afgive urigtige oplysninger m.v., jf. ændringsforslag nr. 17 (§ 23, stk. 1, nr. 3, 4 og 9).

I alle andre tilfælde, dvs. hvor de faktiske forhold har ændret sig, eller hvor der er fremkommet nye oplysninger, sikres en virksomheds retssikkerhed ved en tilbagekaldelse på en række punkter. For det første har Konkurrencerådet initiativforpligtelsen til at træffe en ny afgørelse om, at virksomheden nu indtager en dominerende stilling. For det andet får virksomheden en passende frist til at undersøge, om dens adfærd udgør et misbrug af den dominerende stilling og til i givet fald at ændre adfærden således, at en overtrædelse af forbudet ikke foreligger. Fristen vil i hver enkelt sag blive fastsat konkret med udgangspunkt i, hvor lang tid virksomheden vurderes at have behov for at foretage de netop nævnte undersøgelser og eventuelle ændringer. For det tredje vil virksomheden ikke kunne straffes for et eventuelt misbrug, der måtte finde sted i den periode, hvor virksomheden »retter for sig«.

En særskilt afgørelse om, at en eller flere virksomheder har en dominerende stilling, vil kunne ankes til Konkurrenceankenævnet, jf. ændringsforslag nr. 15 (§ 19, stk. 1).

Til nr. 6

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at der med ændringsforslagene nr. 5 og 7 indføres et nyt stk. 2 og et nyt stk. 6 i § 11.

Til nr. 7

Bestemmelsen er en konsekvens af, at det er fundet hensigtsmæssigt at udskille i ét særskilt stykke, at Konkurrencerådet kan fastsætte nærmere regler om det materiale, som skal foreligge til brug for afgørelser efter ændringsforslagene nr. 5 og 6 (§ 11, stk. 2 og 5).